

Arrest

nr. 271 905 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 16 januari 2020 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 16 november 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 7 december 2020 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 26 maart 2021 niet-ontvankelijk. Verzoeker tekent tegen deze beslissing geen beroep aan bij de Raad.

1.3. Op 17 augustus 2021 dient verzoeker voor de derde maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 20 september 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U, [B.A.], bent geboren in Lashmak, Ghazni in Afghanistan [in] 1993 en heeft de Afghaanse nationaliteit. U verklaarde tijdens uw eerste verzoek het volgende. U bent homoseksueel. U bent toen u twee of drie jaar was met uw familie naar Iran verhuisd, waar u twintig jaar verbleven hebt. In 2017 kregen jullie problemen en u besloot samen met uw zus B.M.(...) (O.V. Xen C.G. X) en schoonbroer H.M.H.(...) (O.V. X en C.G. X) het land te verlaten. U trok naar Griekenland waar u de vluchtelingenstatus verkreeg.

U verbleef eerst een jaar op Lesbos in een vluchtelingenkamp. De algemene situatie was er heel slecht en er werd veel gevochten. Uw tent werd leeggeroofd en op een andere keer werd ze in brand gestoken, samen met nog andere tenten. U liet dit weten aan de Verenigde Naties en u kon samen met uw zus naar een woning verhuizen. Daar verbleef u drie maanden. Daarna werden jullie overgebracht naar Athene waar u, uw zus en schoonbroer in een huis ter beschikking gesteld door de overheid konden verblijven. Daarnaast ontving u ook een uitkering. In die periode deden zich twee incidenten voor waarbij u door wildvreemden werd aangevallen en bestolen, of een poging tot. U bleef negen maanden in het huis in Athene wonen met uw zus en schoonbroer en moest toen, omwille van een nieuwe wet, het huis verlaten omdat u reeds de vluchtelingenstatus ontvangen had. U werd hiervan een maand op voorhand geïnformeerd, maar slaagde er niet in een woning te vinden. U sliep in het park en werd op een nacht benaderd door Farsi-en Arabischsprekende mannen. Ze zeiden dat u in hun huis kon blijven. U ging mee en werd daar diezelfde nacht verkracht. U voelde zich na dit incident heel slecht en ging terug naar uw zus. U bleef twee nachten bij haar en verbleef daarna weer buiten. U werd vaak gepest door andere Afghanen in Griekenland omwille van uw geaardheid. U besloot dat u zich niet meer veilig voelde. U diende nooit een klacht in bij de Griekse autoriteiten. Op 14 januari 2020 bent u samen met uw zus en schoonbroer per vliegtuig naar België gereisd, waar u op 16 januari uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw taskara, documenten van het UNHCR betreffende uw woning in Griekenland met Farsi-vertaling, en Griekse medische attesten waaruit blijkt dat u daar kampte met psychische problemen.

Op 26 februari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek niet-ontvankelijk. U verzette zich tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarna de Raad de beslissing van het CGVS bevestigde bij arrest d.d. 16 november 2020.

Op 7 december 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek verklaarde u dat u steeds werd bedreigd door andere vluchtelingen omwille van uw geaardheid. Hierdoor kon u geen make-up dragen. Verder gaf u aan dat u in Griekenland geen woning, werk, of geld had voor medicatie ter behandeling van uw depressie. U kende er de taal niet en u zag er geen toekomst. U voegde toe dat er in Griekenland veel verslaafden zijn, waardoor u ook bang werd voor uzelf. Ter staving van uw tweede verzoek legde u uw Griekse vluchtelingenpaspoort en Grieks identiteitsdocument voor vluchtelingen neer, alsook enkele uittreksels uit een medisch dagboek. Op 26 maart 2021 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U verlaat België niet en dient op 17 augustus 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u de taal niet kent, u er niemand heeft en u vreest dat u op straat zal moeten slapen. Uw leven zal er heel moeilijk zijn. U verklaart eveneens medische hulp nodig te hebben, u lijdt aan stress, slaapproblemen en heeft in het opvangcentrum psychologische begeleiding gevraagd. Ter staving van uw derde verzoek legt u uw medisch dossier uit het opvangcentrum neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen, noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek omdat u over de vluchtelingenstatus in Griekenland beschikt en u niet aantoonde dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U toonde evenmin aan dat u Griekenland heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en toonde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aan. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. U ging niet in cassatieberoep. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U ging hiertegen niet in beroep bij de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u de taal niet kent en u er niemand meer heeft. Verder verklaart u dat u vreest op straat te zullen moeten slapen. U herhaalt dat het voor u moeilijk zou zijn om terug te keren naar Griekenland. Deze elementen werden reeds in uw eerste en tweede verzoek beoordeeld. De omstandige motivering staat te lezen in de beslissingen genomen door het CGVS, en bevestigd door de RvV, in kader van uw eerste en tweede verzoek. Het volstaat niet deze elementen te herhalen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus in België.

Verder geeft u aan te kampen met medische problemen, u lijdt aan stress, slaapproblemen en heeft in het opvangcentrum psychologische begeleiding gevraagd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS en de RvV eerder al oordeelden dat u niet hebt aangetoond dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op medische hulp. Uit uw eerste verzoek bleek immers al dat u in Griekenland wel degelijk psychologische hulp had gekregen. Actueel toont u nog steeds niet aan dat u geen beroep meer zou kunnen doen op deze medische bijstand bij terugkeer naar Griekenland. Voor de beoordeling van uw medische problemen an sich dient u zich trouwens te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals reeds opgemerkt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Uw voorgelegd medisch dossier werpt geen ander licht op de situatie (bovendien heeft u dit medisch dossiers reeds deels neergelegd in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV).

Hierbij wenst het CGVS ook nogmaals op te merken dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219,

Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u geen nieuwe, concrete, elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker klaagt aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de Griekse autoriteiten hem financieel niet meer wilden bijstaan noch met de huidige situatie in Griekenland. Verzoeker citeert landeninformatie aangaande de algemene situatie voor statushouders in Griekenland. Hij wijst erop dat de opvang en financiële tegemoetkoming stopt na de erkenning en veel erkende vluchtelingen als daklozen op straat wonen. Hij stelt dat hij geen leefloon kan aanvragen omdat hij niet over een adres beschikt. Verzoeker werpt op “*Men mag in redelijkheid verwachten dat het CGVS in dergelijke dossiers uitdrukkelijke garantie vraagt van de Griekse autoriteiten over de opvang van een terugkeerder.*” Hij benadrukt in dit kader dat de beslissing van het CGVS genomen voor zijn zus door de Raad nietig verklaard werd.

Verzoeker laat nog gelden: “*Verweerster verwacht dat verzoeker zijn toevlucht moet zoeken in de criminaliteit om zijn probleem verder op te lossen.*”

Verder stelt verzoeker dat hij meerdere keren onderworpen is geweest aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij klaagt tevens aan dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening

te houden met de voorgelegde medische stukken waaruit duidelijk blijkt dat hij met psychische problemen kampt. Hij verwijst naar een kopie van zijn medisch dossier die hij als stuk 3 voegt aan het verzoekschrift.

Tot slot klaagt verzoeker aan dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn medisch dossier.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met medische stukken en een attest psychische opvolging van 6 december 2021.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat hij in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt en hij niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 25 februari 2020 werd door de Raad verworpen op 16 november 2020 bij arrest nr. 244 101.

Verzoekers tweede beschermingsverzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Hij ging hiertegen niet in beroep bij de Raad.

Op 17 augustus 2021 dient verzoeker zijn huidig volgend verzoek in. Hij herhaalt dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij de taal niet kent, hij er niemand heeft en hij vreest dat hij op straat zal moeten slapen. Verzoeker verklaart eveneens medische hulp nodig te hebben. Hij legt zijn medisch dossier uit het opvangcentrum neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 84-85 e.v.).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoeker nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat hij in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

5.3. Uit de verzoeker aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie, in het bijzonder het rapport van ACCORD, *“Griekenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für (nach Griechenland zurückkehrende) Personen mit internationalen Schutzstatus”*, van 26 augustus 2021, kan niet blijken dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoeker in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wel blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor er o.a. een risico op dakloosheid bestaat. Verder blijkt hieruit dat migranten en vluchtelingen in Griekenland kunnen te maken krijgen met racistische aanvallen, zoals dat helaas ook het geval is in andere landen van de EU. De onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

5.4. Dat de situatie voor statushouders als dusdanig niet kan worden gekwalificeerd als tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, neemt niet weg dat sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker het volgend verzoek te beoordelen waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die

hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.5. In dit kader stelt de commissaris-generaal vooreerst terecht dat *“u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u de taal niet kent en u er niemand meer heeft. Verder verklaart u dat u vreest op straat te zullen moeten slapen. U herhaalt dat het voor u moeilijk zou zijn om terug te keren naar Griekenland. Deze elementen werden reeds in uw eerste en tweede verzoek beoordeeld. De omstandige motivering staat te lezen in de beslissingen genomen door het CGVS, en bevestigd door de RvV, in kader van uw eerste en tweede verzoek. Het volstaat niet deze elementen te herhalen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus in België.”*

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststelling in een ander daglicht plaatsen. Het voorliggend verzoekschrift betreft grotendeels een loutere herhaling van de middelen en de argumenten die reeds werden aangevoerd in het verzoekschrift dat werd neergelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dit onderdeel van het middel is evenwel onontvankelijk daar het enkel betrekking heeft op bevindingen in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2020. De Raad heeft zich over deze bevindingen reeds uitgesproken in zijn arrest van 16 november 2020 met nr. 244 101 en heeft deze bevestigd.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met de *“huidige situatie in Griekenland”*, stelt de Raad vast verzoeker zich beperkt tot het citeren van algemene landeninformatie, met name uit het ACCORD-rapport van augustus 2021, zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden en tot het herhalen van argumenten die hij reeds aanvoerde in het kader van zijn beroep tegen de eerste onontvankelijkheidsbeslissing van 25 februari 2020.

De Raad merkt op dat, waar de aangevoerde landeninformatie wijst op een aantal obstakels die personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland bij hun terugkeer ondervinden met betrekking tot het voorleggen van bepaalde documenten voor het verkrijgen van een sociale uitkering of huisvesting, hieruit niet blijkt dat het voor elke persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland onmogelijk is om deze documenten te verkrijgen.

Verzoeker legde in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek zijn Griekse vluchtelingenpaspoort en Grieks identiteitsdocument voor vluchtelingen neer. In zoverre deze documenten zouden moeten worden verlengd of hernieuwd, toont verzoeker met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder ook niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden.

De Raad benadrukt in zijn arrest van 16 november 2020 met nr. 244 101 dat de motieven van de eerste onontvankelijkheidsbeslissing van 25 februari 2020 integraal worden overgenomen en heeft vervolgens

uiteengezet: “De Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij na zijn erkenning als vluchteling zelfstandig op zoek zou gaan naar een woning en levensonderhoud in Griekenland. Waar hij aanvoert dat hij geen aanvraag zal kunnen doen voor een leefloon omdat hij niet over een adres beschikt en dat niemand hem een woning zal verhuren omdat hij niet in staat zou zijn om dit te betalen, blijkt deze realiteit te corresponderen met de socio-economische mogelijkheden van Griekse onderdanen en deze kan erg problematisch en complex zijn. In de bestreden beslissing wordt er echter terecht op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden en dat hij daartoe eerder beperkte stappen heeft gezet. Verzoeker brengt immers geen bewijs bij waaruit blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland de vereiste (administratieve) stappen heeft gezet om werk en huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo’s. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar algemene informatie niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor hem om in Griekenland werk en huisvesting te vinden of dat hem om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag de toegang tot huisvesting of de arbeidsmarkt zal worden ontnomen.” Overigens werd in voormeld arrest ook aangestipt dat verzoeker eerder verklaarde dat hij geld van zijn vrienden kreeg om een ticket naar België te betalen (NPO, p. 8) zodat kan worden aangenomen dat hij in Griekenland beschikt over een netwerk waarop hij zich kan beroepen voor steun.

Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat de situatie in Griekenland is gewijzigd, laat zij niet alleen na uiteen te zetten hoe de situatie precies is gewijzigd maar ook te concretiseren in welke mate deze gewijzigde situatie een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen in het kader van zijn twee eerdere beschermingsverzoeken, met name dat verzoeker niet in concreto aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Wat betreft verzoekers medische problemen – in zijn medisch dossier uit het opvangcentrum kan summier worden gelezen dat hij lijdt aan stress en slaapproblemen en dat hij medicatie krijgt – bemerkt de commissaris-generaal terdege: “Hierbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS en de RvV eerder al oordeelden dat u niet hebt aangetoond dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op medische hulp. Uit uw eerste verzoek bleek immers al dat u in Griekenland wel degelijk psychologische hulp had gekregen. Actueel toont u nog steeds niet aan dat u geen beroep meer zou kunnen doen op deze medische bijstand bij terugkeer naar Griekenland.”

Het betoog in voorliggend verzoekschrift en het bijgebrachte medische stuk van 26 september 2021, dat verzoeker zowel bij het verzoekschrift voegt als middels de aanvullende nota bijbrengt, doen hier niet anders over denken. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op zijn “psychiatrische” problematiek, merkt de Raad op dat hij in gebreke blijft deze vermeende “psychiatrische” problematiek toe te lichten en te duiden. Waar hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota “medische stukken” voegt, stelt de Raad vooreerst vast dat noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota enige poging wordt ondernomen om dit medische document van 26 september 2021 te bespreken. Vervolgens komt de Raad op grond van dit – slecht leesbaar – medisch document slechts tot vaststelling dat verzoeker met migraine werd gediagnosticeerd en hij enkel bij een migraineopstoot Dafalgan en/of Ibuprofen dient te nemen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van het hebben van stress, slaapproblemen en migraine over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Waar het attest van psychologische opvolging aangeeft dat hij onder psychotherapeutische begeleiding staat en dat verdere opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.

Waar verzoeker erop wijst dat de door het CGVS genomen beslissing voor zijn zus werd vernietigd door de Raad, merkt de Raad op dat deze beslissing werd vernietigd omdat geen voldoende onderzoek is gebeurd naar de nieuw bijgebrachte documenten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van zijn zus (RvV 22 juli 2021, nr. 258 561). In casu is hoger gebleken dat de commissaris-generaal een terdege en afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte medische documenten. De Raad benadrukt dat de appreciatie van de medische en/of psychische attesten gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier en dienen te worden onderzocht op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen.

Gelet op voorgaande overwegingen is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij na terugkeer naar Griekenland niet in staat is zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke

keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn mentale of fysieke gezondheid.

Verzoeker brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Met de loutere verwijzing naar één enkel voorval waarbij een erkende vluchteling werd teruggedreven naar Turkije, toont verzoeker niet aan dat er sprake is een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden, laat staan dat hij daarmee in concreto aantoonbaar dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

5.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Er worden immers geen nieuwe feiten of elementen voorgelegd die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bijgevolg moet geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld ten aanzien van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Aangezien het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

5.7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES